

ANDRÁS SÁNDOR VERSEI

Fiatalok éneke

Már béke kell nekünk, nem feketén-rezzenő félelem!
Éberem rettegni elégszer megtanultunk...

A múltunk: bombatölcsér zöldszagú réten,
és kínraitélten belezuhanni újra nem akarunk.

Vagyunk, mint őseink multbavesző sora:

élni-imádók, alkotni szeretők...

Nem engedhetjük az erőt kigéppuskázni szívünkéből!

És bűnből bűnbe tántorogni,

mint kocsmából kocsmába a részeg;

félszeg mozdulattal hívni a halált,

ha már az élet nem talált bennünk élni-érdemest,

és nemes türelemmel várni az eltemettetésre —

nem! nem akarunk!

Bennünk is felharsan a végtelen élet vágya...

Nagy mezők zöldelnek szíveinkben,

búzavirággal kacagó mezők,

közepükön patakot rejtenek a bokrok.

És jó locsolkodni a szívárványos vízben,

nézni a zöld kövek közt cikkano halakat,

míg arcunkra mosolyt zuhint a napsugár.

És szép leheveredni kedvesünkkel a frissillatú fűbe,

s boldog csókok után,

ölükbehajtott fejjel

nézni az égen-a fellegek futását,

s aztán felugorva,

szirmokat szórva szép, kócosfényű hajukba,

oly jó dudorászva továbbszaladni,

míg szoknyájuk nevetve lebben a szélben.

S oly könnyű dalra bírni a komor vasakat,

kukoricatáblák zöld lobogóit lengetni az égre,

és örömet ragyogtatni új házak őszinte ablakain. —

Nékünk ez kell, nem nyomasztó tűzszünet,
süket remény, közelgő halálos árnyék,
mert fáj még a múlt is csitult idegeinkben,
s minden percünkön a jövő riogva ront át.
És a bombák-örizte fojtott nyugalomban
szerelmünkből szédület lesz szívünkben,
s büszke akaratunkból — erőtlen dadogás.
De mi igaz emberként akarunk járni a hajnalokon,
a Napba emelve hófehér hitünket,
mint sziklacsúcsát a barnabőrű hegy.
Már elég volt futnunk magunk elől
házak tövében, metsző éjeken —
nem feketén rezzenő félelem — már béke kell nekünk,
hisz élni is, halni is csak az életért érdemes.

Szerelem

Két mélyzöld, hallgatag fenyőfa
magasul fölém, ha elheveredve reád gondolok;
és örömök tréfás tobozai koppannak mellemen.
Olyan vagy nekem, mint a napfényillatú, meleg anyaföld,
mely hordoz, magáhozölel, nem enged ködös egekbe zuhanni.
Olyan vagy, mint az anyaföld:
végtelen, örök valóság; —
ha téged öllelek, az életet ölelem,
és tavak nevetnek rám, hegyek sziklásodnak lábam alá,
poros autók repitenek pirostéglájú gyarak felé. —
Tőled löködöm az álmok és vágyak magasába,
hogy tetteketsarjasztó, serény kezekkel térjek vissza hozzád,
büszkén és érted-boldogan.
Hozzádsímulok, ha sötétben árnyasul az éjszaka,
és ballagó felhők alatt némán suhannak a holnapba a fák, a házak,
s míg hallgatom lélegzeted, a megbékélt harmóniát,
mint dalos vasak, szavak zendülnek ajkamon.
Olyan vagy nekem, mint a napfényillatú, meleg anyaföld,
mely hordoz és magáhozölel.